

Sygn. akt XI Ka 638/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący: SSO Elżbieta Józwiakowska /spr./

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz - Patyra

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale **Prokuratora** Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 r.

sprawy K. Ł.

oskarżonego z art. 178 a § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 200/13

I – zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych podwyższa do 2/dwóch/ lat;

II – w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III – zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, obciążając nimi Skarb Państwa.

XI Ka 638/13

UZASADNIENIE

K. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 22 lutego 2013 roku w Ł., woj. (...)jechał po drodze publicznej jako kierujący rowerem będąc w stanie nietrzeźwości (przebadany alkometrem z wynikami: 1,07 mg/l, i 1,11 mg/l),

to jest o czyn z art. 178 a § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Łukowie oskarżonego K. Ł. uznał za winnego zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178 a § 2 k.k. w związku z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. Ł. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres roku; na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego K. Ł. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 170 (stu siedemdziesięciu) złotych, w tym 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył na niekorzyść oskarżonego prokurator – w części dotyczącej orzeczenia o karze.

W apelacji podniósł zarzut obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i 7 k.p.k., polegający na orzeczeniu przez Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 1 roku, w sytuacji uwzględnienia wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 k.p.k. o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy na uzgodnioną z nim karę, które to uzgodnienia obejmowały m. in. orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 2 lat.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów poprzez orzeczenie wobec oskarżonego K. Ł. zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 2 (dwóch) lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację prokuratora należy uznać za zasadną. W istocie bowiem Sąd I instancji dopuścił się wskazanej przez skarżącego obrazy przepisów prawa karnego procesowego, orzekając środek karny zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych w wymiarze odmiennym niż zawarty we wniosku oskarżyciela publicznego złożonym w trybie art. 335 kpk.

Owo uchybienie jest oczywiste i jak wynika z uzasadnienia wyroku – stanowi efekt wyłącznie omyłki Sądu Rejonowego - co powoduje, że nie zachodzi potrzeba szczegółowego omawiania tej kwestii.

Mając zatem na uwadze podniesione okoliczności - Sąd Okręgowy dokonał stosownej weryfikacji zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego wskazanego w art. 42 § 2 kk środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres lat 2.

Sąd odwoławczy tym samym uznał, że taki właśnie wymiar przedmiotowego środka, który odpowiada temu zawartemu we wniosku prokuratora i uzgodnionemu z oskarżonym - będzie w pełni wystarczający dla realizacji celów zastosowanego instrumentu polityki karnej tak w sferze prewencji, jak i społecznego oddziaływania.

Nie dopatrując się natomiast przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk oraz dzieląc stanowisko Sądu I instancji tak w zakresie winy, jak i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu - w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Orzeczenie w przedmiocie wydatków zostało oparte na art.624 § 1 kpk – in fine.